

EUROPEJSKI TRYBUNAŁ PRAW CZŁOWIEKA
COUR EUROPEENNE DES DROITS DE L'HOMME

Press Unit
Unite de la Presse

Zestawienie - COVID-19 kryzys zdrowotny

Październik 2024 r.

Niniejsze zestawienie nie jest wiążące dla Trybunału i nie ma charakteru wyczerpującego

Zestawienie – COVID – 19 kryzys zdrowotny

Skargi dotyczące kryzysu zdrowotnego związanego z Covid-19 wniesione do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka podnoszą kwestie związane z szeregiem przepisów [Europejskiej Konwencji Praw Człowieka](#), w szczególności w zakresie prawa do życia, zakazu tortur i niehumanitarnego lub poniżającego traktowania, prawa do wolności i bezpieczeństwa osobistego, prawa do rzetelnego procesu sądowego, prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, wolności wyznania, wolności wypowiedzi, wolności zrzeszania się, ochrony własności i swobody przemieszczania się.

Status ofiary

[Le Mailloux przeciwko Francji](#)

5 listopada 2020 r. (decyzja - niedopuszczalność)

Sprawa ta dotyczyła zastrzeżeń skarżącego co do radzenia sobie przez państwo francuskie z kryzysem zdrowotnym związanym z Covid-19. Powołując się na art. 2 (prawo do życia), art. 3 (zakaz niehumanitarnego lub poniżającego traktowania), art. 8 (prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego) oraz art. 10 (prawo do wolności wypowiedzi) Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, skarżący zarzucił państwu niewypełnienie pozytywnych obowiązków w zakresie ochrony życia i integralności fizycznej osób podlegających jego jurysdykcji. Skarżył się on w szczególności na ograniczenia w dostępie do badań diagnostycznych, środków i poszczególnych rodzajów leczenia, a także na ingerencję w życie prywatne osób, które same umierały z powodu wirusa.

Po pierwsze Trybunał przypomniał, że chociaż prawo do zdrowia samo w sobie nie należy do praw gwarantowanych Europejską Konwencją Praw Człowieka i jej Protokołami, to na państwach ciąży pozytywny obowiązek podjęcia odpowiednich kroków w celu zabezpieczenia życia osób podlegających jego jurysdykcji oraz ochrony ich integralności fizycznej, w tym w sferze zdrowia publicznego. W niniejszej sprawie Trybunał uznał jednak, że nie musiał ustalać, czy państwo uchybiło tym pozytywnym obowiązkom ze względu na **niedopuszczalność** skargi. Trybunał zauważył, że skarżący skarżył się na środki podjęte przez państwo francuskie w celu ograniczenia rozprzestrzeniania się wirusa Covid-19 wśród całej populacji Francji, ale nie wykazał, w jaki sposób został nimi osobiście dotknięty. Trybunał przypomniał, że nie rozpoznaje *actio popularis*: oznacza to, że skarżący nie mogą skarżyć się na przepis prawa krajowego, praktykę krajową lub akty publiczne tylko dlatego, że wydają się one sprzeczne z Konwencją Europejską. Aby dana osoba mogła twierdzić, że jest ofiarą naruszenia Konwencji w rozumieniu art. 34 (skargi indywidualne), musi być w stanie wykazać, że została „bezpośrednio dotknięta” przez środek będący przedmiotem skargi, tj. musi przedstawić rozsądne i przekonujące dowody świadczące o prawdopodobieństwie wystąpienia naruszenia, które dotknie ją osobiście. W niniejszej sprawie Trybunał stwierdził jednak, że skarżący skarżył się na środki podjęte przez rząd francuski w celu zwalczania wirusa Covid-19 *in abstracto*. Poza tym tylko, że podniósł te

zarzuty w ramach interwencji na poparcie niecierpiącego zwłoki wniosku do *Conseil d'Etat*, nie przedstawił również żadnych informacji na temat swojego stanu zdrowia i nie wyjaśnił, w jaki sposób zarzucane władzom krajowym uchybienia mogły wpłynąć na jego zdrowie i życie prywatne. Trybunał uznał ponadto, że jeśli skarżący kiedykolwiek został pozbawiony pomocy lub opieki w ramach ogólnych środków zdrowotnych, na które się skarżył, to miał możliwość zakwestionowania zgodności takiej odmowy z Konwencją przed sądami krajowymi. W tych okolicznościach Trybunał uznał, że skarga ma charakter *actio popularis*, a skarżącego nie można uznać za ofiarę zarzucanych naruszeń w rozumieniu art. 34 Konwencji.

Zambrano przeciwko France

7 października 2021 (decyzja o dopuszczalności)

Sprawa ta dotyczyła wykładowcy uniwersyteckiego, który skarżył się na „przepustkę zdrowotną” wprowadzoną we Francji w 2021 r. i który stworzył ruch protestacyjny przeciwko niej. Na swojej stronie internetowej zasugerował, aby odwiedzający wypełnili wstępnie wypełniony formularz w celu zwiększenia liczby wniosków do Trybunału Europejskiego, a tym samym złożenia swego rodzaju wniosku zbiorowego, podkreślając jednocześnie, w dość jednoznaczny sposób, że jego celem było wywołanie „zatoru, nadmiernego obciążenia pracą i zaległości” w Trybunale, „sparaliżowanie jego działalności”, a nawet „sforśowanie drzwi wejściowych Trybunału” „w celu wykołajenia systemu”. Skarżący skarżył się na ustawy nr 2021-689¹ i 2021-1040², które jego zdaniem miały zasadniczo na celu zmuszenie jednostek do wyrażenia zgody na szczepienia. Zarzucił również, że poprzez stworzenie i narzucenie systemu przepustek zdrowotnych ustawy te stanowiły dyskryminującą ingerencję w prawo do poszanowania życia prywatnego. Trybunał uznał skargę za niedopuszczalną z kilku powodów, w szczególności z powodu niewyczerpania krajowych środków odwoławczych oraz faktu, że stanowiła ona nadużycie prawa do skargi indywidualnej w rozumieniu art. 35 §§ 1 i 3 (kryteria dopuszczalności) Konwencji. W szczególności Trybunał zauważył, że skarżący nie podniósł przed sądami administracyjnymi kwestii zgodności ustawy z dnia 5 sierpnia 2021 r. z przepisami Konwencji, na które powołał się przed Trybunałem. Trybunał zauważył, że skarżący, który złożył wniosek do Conseil d'État o kontrolę sądową dekretu wykonawczego do ustawy lub decyzji odmawiającej uchylecia takiego dekretu, może wyjątkowo argumentować, że ustawa była niezgodna z Konwencją na poparcie swoich argumentów za jej uchyleciem. Trybunał uznał również, że podejście skarżącego było wyraźnie sprzeczne z celem prawa do indywidualnej petycji. Stwierdził, że jego podejście było celowo ukierunkowane na podważenie systemu Konwencji i funkcjonowania Trybunału, jako część tego, co określił jako „strategię prawną” i było w rzeczywistości sprzeczne z duchem Konwencji i celami przez nią realizowanymi. Trybunał zauważył ponadto, że prawie 18.000 ujednoczonych wniosków, złożonych w wyniku podejścia skarżącego, nie spełniało wszystkich warunków określonych w Regule 47 § 1 (treść skargi indywidualnej) Regulaminu Trybunału, pomimo terminu wyznaczonego ich przedstawicielowi na spełnienie odpowiednich wymogów. Nie mogły one zatem zostać rozpatrzone przez Trybunał.

Zobacz również: **Árus przeciwko Rumunii**, decyzja (Komitetu) w sprawie dopuszczalności z dnia 30 maja 2023 r.

¹ Ustawa nr 2021-689 z dnia 31 maja 2021 r. wprowadziła system przejściowy dotyczący wyjścia ze stanu wyjątkowego w zakresie zdrowia publicznego; obowiązywał on do 30 września 2021 r. i upoważniał premiera, między innymi, do ograniczenia podróży i korzystania z transportu publicznego (poprzez wymaganie, na przykład, noszenia masek na twarz) lub do wprowadzenia środków ochronnych w sklepach. Wprowadzono również „przepustkę zdrowotną”, obowiązującą do 30 września 2021 r., dla osób podróżujących za granicę do i z Francji oraz w miejscach, w których przebywa duża liczba osób (kina, teatry, muzea itp.) lub na targach i podobnych wydarzeniach.

² Ustawa nr 2021-1040 z dnia 5 sierpnia 2021 r. przedłużyła reżim wyjścia ze stanu wyjątkowego w zakresie zdrowia publicznego do dnia 15 listopada 2021 r., a także rozszerzyła wykorzystanie przepustki zdrowotnej na inne obszary życia codziennego, przynajmniej do dnia 15 listopada 2021 r.

Piperea przeciwko Rumunii

5 lipca 2022 (Decyzja Komitetu w sprawie dopuszczalności)

Sprawa ta dotyczyła skargi skarżącego, profesora prawa i praktykującego prawnika, na środki wprowadzone przez rząd Rumunii w ramach stanu alarmowego ogłoszonego w dniu 18 maja 2020 r. w następstwie stanu wyjątkowego ogłoszonego w dniu 16 marca 2020 r. podczas pandemii Covid-19. Skarżący twierdził w szczególności, że ogłoszenie stanu alarmowego spowodowało ograniczenie jego prawa do swobodnego przemieszczania się i stanowiło naruszenie jego prawa do poszanowania życia prywatnego ze względu na wymóg nałożony na osoby opuszczające dom w pewnych okolicznościach, aby wypełniły dokument określający, dokąd się udają, dlaczego i na jak długo, wraz z innymi danymi osobowymi. Trybunał stwierdził, że skargi skarżącego nie spełniały kryteriów dopuszczalności określonych w art. 34 (skargi indywidualne) i art. 35 (kryteria dopuszczalności), kryteriów określonych w Artykułach 34 (skargi indywidualne) i 35 (kryteria dopuszczalności) Konwencji lub nie ujawniały żadnych oznak naruszenia praw i wolności zapisanych w Konwencji i jej Protokołach, a w konsekwencji uznał skargę za niedopuszczalną. Trybunał zauważył w szczególności, że środki zarzucane przez skarżącego zostały wprowadzone w ramach stanu alarmowego ogłoszonego w Rumunii w dniu 18 maja 2020 r., w następstwie stanu wyjątkowego ogłoszonego w dniu 16 marca 2020 r., ze względów związanych ze zdrowiem publicznym. Sytuację należało scharakteryzować jako stanowiącą „nieprzewidywalne wyjątkowe okoliczności”. Ponadto środki zakwestionowane przez skarżącego w sposób ogólny i nieskoncentrowany zostały nałożone na całą populację w odpowiedzi na to, co właściwe organy krajowe uznały za poważną sytuację w zakresie zdrowia publicznego. Trybunał zauważył również, że skarżący zarzucił w streszczeniu, że środki podjęte przez państwo rumuńskie w celu zwalczania rozprzestrzeniania się wirusa SARS-CoV-2 były nieadekwatne i niewłaściwe. Skarżący nie przedstawił informacji na temat swojej indywidualnej sytuacji ani nie wyjaśnił szczegółowo, w jaki sposób rzekome uchybienia władz krajowych mogą mieć na niego bezpośredni wpływ.

Thevenon v. France

13 września 2022 (decyzja w sprawie dopuszczalności)

Sprawa ta dotyczyła odmowy przez strażaka zastosowania się do wymogu szczepienia przeciwko Covid-19 nałożonego na pracowników niektórych zawodów ustawą nr 2021-1040 z dnia 5 sierpnia 2021 r. w sprawie zarządzania kryzysem zdrowotnym³. 5 sierpnia 2021 r. w sprawie zarządzania kryzysem zdrowotnym³. Kiedy wnioskodawca odmówił szczepienia bez powołania się na zwolnienie lekarskie na mocy ustawy, został zawieszony zarówno w obowiązkach zawodowych, jak i wolontariackich. Skarżący zwrócił się bezpośrednio do Europejskiego Trybunału, skarżąc się na wymóg szczepień nałożony na niego ze względu na jego zawód oraz na fakt, że odmowa przyjęcia przez niego szczepionki przeciwko Covid-19 doprowadziła z dniem 15 września 2021 r. do zawieszenia go w pracy i całkowitej utraty wynagrodzenia.

Trybunał uznał skargę za niedopuszczalną z powodu niewyczerpania przez skarżącego krajowych środków odwoławczych przed złożeniem wniosku. W swojej decyzji powtórzył, że w prawie francuskim skarga o kontrolę sądową (recours pour excès de pouvoir) jest jednym z krajowych środków odwoławczych, które muszą zostać wyczerpane oraz że w celu wyczerpania wszystkich krajowych środków odwoławczych, sprawa krajowa musi być co do zasady rozpatrywana, w razie zaistnienia takiej możliwości, aż do sądu odwoławczego, a skarżący musi przedstawić przed tym sądem zarzuty wynikające z Konwencji, które mogą być następnie wniesione do Trybunału w Strasburgu. Odrzucając twierdzenia skarżącego w tej kwestii, Trybunał wskazał, że wymóg ten obowiązywał niezależnie, po pierwsze, od wydania przez Radę Konstytucyjną decyzji stwierdzającej zgodność ustawy z dnia 5 sierpnia 2021 r. z Konstytucją Francji, ponieważ organ ten nie rozstrzygał kwestii wynikających z postanowień Konwencji, a po drugie, od opinii wydanej w sprawie projektu ustawy przez

³ Zob. przypis 2 powyżej.

stałą komisję Conseil d'État w ramach wykonywania jej funkcji doradczych. Trybunał stwierdził, że skarżącemu przysługiwał skuteczny środek odwoławczy w prawie krajowym, ponieważ mógł on zaskarżyć do sądu administracyjnego nie tylko decyzje o zawieszeniu go w czynnościach służbowych, ale także zgodność ustawy nr 2021-1040 z dnia 5 sierpnia 2021 r. i jej rozporządzenia wykonawczego z dnia 7 sierpnia 2021 r. z artykułami Konwencji, na które się powoływał.

Communauté genevoise d'action syndicale (CGAS) przeciwko Szwajcarii

27 listopada 2023 (wyrok Wielkiej Izby)

Sprawa dotyczyła środków obowiązujących od 17 marca do 30 maja 2020 r., które zostały przyjęte przez rząd szwajcarski w celu zwalczania wirusa Covid-19. Wnioskodawca-stowarzyszenie, którego deklarowanym celem była obrona interesów pracowników i organizacji członkowskich, zwłaszcza w sferze wolności związkowych i demokratycznych, skarżyło się na ogólny zakaz organizowania wydarzeń publicznych, który wynikał z rozporządzenia no. 2 w sprawie środków zwalczania koronawirusa, w wersji obowiązującej w spornym okresie, o którym mowa. Skarżący zarzucił, po raz pierwszy przed Wielką Izbą, że zakaz wszelkich zgromadzeń, zarówno publicznych, jak i prywatnych, nałożony przez powyższe rozporządzenie naruszył jego prawo do wolności związkowej. Stwierdził również, że zakazy wprowadzone przez zaskarżone rozporządzenie naruszyły jego prawo do wolności pokojowych zgromadzeń.

Wielka Izba uznała skargę za niedopuszczalną w rozumieniu artykułu 35 (kryteria dopuszczalności) Konwencji. Jednogłośnie uznała, że skarga dotycząca wolności związkowej wykracza poza zakres sprawy przedłożonej oraz że w każdym razie była ona niedopuszczalna z powodu niedotrzymania sześciomiesięcznego terminu (art. 35 Konwencji). Trybunał zauważył w szczególności, że ta nowa skarga została podniesiona po raz pierwszy w kontekście postępowania przed Wielką Izbą; powinna ona być złożona najpóźniej w terminie sześciu miesięcy od dnia 30 maja 2020 r., tj. dnia, w którym no. 2 w sprawie środków zwalczania koronawirusa przestało obowiązywać. Wielka Izba uznała ponadto większością głosów (12 do 5), że skarga dotycząca wolności pokojowych zgromadzeń była niedopuszczalna z powodu niewyczerpania krajowych środków odwoławczych. W tym względzie, że skarżący nie podjął odpowiednich kroków, aby umożliwić sądom krajowym wypełnienie ich podstawowej roli w systemie ochrony Konwencji. Trybunał stwierdził w szczególności, że wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w sprawie zgodności z konstytucją, złożony w kontekście zwykłego odwołania od decyzji wprowadzającej w życie rozporządzenia federalne, jest środkiem odwoławczym, który jest bezpośrednio dostępny dla stron procesowych i umożliwia, w stosownych przypadkach, uznanie kwestionowanego przepisu za niezgodny z konstytucją. Nie zaistniała żadna szczególna okoliczność, która zwolniłaby skarżące stowarzyszenie z obowiązku wyczerpania powyższego środka odwoławczego. Powtarzając swoją pomocniczą rolę, Trybunał podkreślił, że w bezprecedensowym i bardzo delikatnym kontekście pandemii Covid-19, tym ważniejsze było, aby władze krajowe miały najpierw możliwość znalezienia równowagi między konkurującymi interesami prywatnymi i publicznymi lub między różnymi prawami chronionymi przez Konwencję, biorąc pod uwagę lokalne potrzeby i warunki oraz sytuację w zakresie zdrowia publicznego, jaka istniała w danym czasie.

Zob. również: **Saakaszwili przeciwko Gruzji (nr 6232/20 i 22394/20)**, decyzja o dopuszczalności z dnia 1 marca 2022 r. (wniosek złożony w uzasadnionym trzymiesięcznym przedłużeniu sześciomiesięcznego terminu w krytycznym okresie wiosny 2020 r. globalnej pandemii Covid-19: wstępny sprzeciw podniesiony przez pozwaną rząd oddalony).

Inne istotne niedawne decyzje:

Toromag, s.r.o. przeciwko Słowacji i cztery inne wnioski

28 czerwca 2022 r. (decyzja Komitetu w sprawie dopuszczalności)

[Magdić przeciwko Chorwacji](#)

5 lipca 2022 r. (decyzja Komitetu w sprawie dopuszczalności)

[Mittendorfer przeciwko Austrii](#)

4 lipca 2023 r. (decyzja w sprawie dopuszczalności)

[Pernechele i inni przeciwko Włochom](#)

31 października 2023 r. (decyzja Komitetu w sprawie dopuszczalności)

[Prawo do życia i zakaz tortur oraz niehumanitarnego lub poniżającego traktowania](#)

[Feilazoo przeciwko Malcie](#)

11 marca 2021 r. (wyrok Izby)⁴

Sprawa ta dotyczyła, między innymi, warunków zatrzymania imigracyjnego obywatela Nigerii, w tym czasu pozostawiania *de facto* w izolacji oraz późniejszego okresu, w którym skarżący został umieszczony wraz z nowo przybyłymi na kwarantannie Covid-19.

Trybunał uznał, że doszło do **naruszenia art. 3** (zakaz niehumanitarnego lub poniżającego traktowania) Konwencji ze względu na nieodpowiednie warunki osadzenia skarżącego. W szczególności Trybunał był zaniepokojony stwierdzeniem skarżącego, którego rząd maltański nie obalił, że po okresie izolacji skarżący został przeniesiony do innych pomieszczeń mieszkalnych, w których osoby nowo przybyłe (ubiegające się o azyl) były przetrzymywane w kwarantannie ze względu na Covid-19. Nic nie wskazywało na to, by skarżący potrzebował takiej kwarantanny – zwłaszcza po okresie izolacji, który dodatkowo trwał prawie siedem tygodni. Zatem środek polegający na umieszczeniu go na kilka tygodni z innymi osobami, które mogły stanowić zagrożenie dla jego zdrowia, przy braku jakichkolwiek istotnych okoliczności w tym zakresie, nie mógł być uznany za środek zgodny z podstawowymi wymogami sanitarnymi.

[Ünsal and Timtik v. Turkey](#)

8 czerwca 2021 (wyrok Izby)

Sprawa ta dotyczyła zgodności warunków pozbawienia wolności ze stanem zdrowia zatrzymanego, biorąc pod uwagę strajk głodowy podczas pandemii Covid-19 i zarządzanie sytuacją przez władze.

Trybunał uznał skargę za niedopuszczalną jako oczywiście bezzasadną. Dokonując ogólnej oceny istotnych faktów na podstawie dowodów przedstawionych przed nim, stwierdził, że nie była to sytuacja, w której niezbędna opieka medyczna lub leczenie zatrzymanych wymagały środków innych niż przyjęte.

[Fenech przeciwko Malcie \(nr 19090/20\)](#)

(zob. również poniżej, w części „Prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego”)

1 marca 2022 (wyrok Izby)

Skarżącym w tej sprawie był biznesmen, który został aresztowany w listopadzie 2019 r. pod zarzutem udziału w zabójstwie maltańskiej dziennikarki Daphne Caruany Galizii w październiku 2017 r. i od tego czasu przebywał w areszcie. Sprawa dotyczyła warunków jego przetrzymywania w zakładzie karnym Corradino oraz tego, czy władze maltańskie podjęły odpowiednie środki w celu ochrony go przed zarażeniem się Covid-19 podczas pobytu w więzieniu, w szczególności dlatego, że miał tylko jedną nerkę.

Trybunał orzekł, że nie doszło do naruszenia Artykułu 3 (zakaz niehumanitarnego lub poniżającego traktowania) Konwencji w związku z zatrzymaniem skarżącego podczas jego segregacji. Stwierdził w szczególności, że okres odseparowania skarżącego od innych osób - z powodu pozytywnego wyniku testu na obecność kokainy - trwał nie dłużej niż 35 dni; w rezultacie nie doznał on żadnych szkodliwych skutków psychicznych ani fizycznych, a

⁴. Wyrok ten stanie się ostateczny na zasadach określonych w art. 44 ust. 2 (wyroki ostateczne) [Europejskiej Konwencji Praw Człowieka](#).

zastosowane ograniczenia nie stanowiły całkowitej izolacji sensorycznej. Trybunał uznał również, że nie doszło do naruszenia art. 3 Konwencji w związku z warunkami przetrzymywania w internacie. Trybunał zauważył, że nie doszło do przeludnienia, a jeśli chodzi o inne ograniczenia, na które skarżył się skarżący, Trybunał uznał, że miały one miejsce w bardzo szczególnym kontekście, a mianowicie w czasie stanu zagrożenia zdrowia publicznego i zostały wprowadzone z ważnych powodów zdrowotnych. Ponadto zostały one nałożone nie tylko na skarżącego, ale na całe społeczeństwo. Biorąc pod uwagę wyjątkowy i nieprzewidywalny kontekst związany z pandemią Covid-19, środki te, które były proporcjonalne i ograniczone w czasie, nie mogły zostać uznane za powodujące większe cierpienie lub trudności niż nieuniknione podczas zatrzymania w czasie pandemii. Wreszcie Trybunał orzekł, że nie doszło do naruszenia art. 3 w związku z obowiązkiem państwa do zachowania jego zdrowia i dobrego samopoczucia. W tym względzie uznał, że władze wprowadziły odpowiednie środki i były czujne w dostosowywaniu swoich protokołów do zmieniającej się sytuacji. Chociaż należy wprowadzić przepisy umożliwiające oddzielenie więźniów najbardziej zagrożonych od innych, skarżący nie wykazał, że należy do kategorii najbardziej narażonych. Fakt, że dzielił dormitorium i korzystał z tych samych udogodnień medycznych, sanitarnych, gastronomicznych i innych z innymi osadzonymi niezakażonymi COVID-19, sam w sobie nie podnosił kwestii na podstawie art. 3.

Zob. również: [Faia przeciwko Włochom](#), Decyzja Komitetu w sprawie dopuszczalności z dnia 29 sierpnia 2023 r.

Hafeez przeciwko Zjednoczonemu Królestwu (nr 30379/20)

28 marca 2023 (decyzja w sprawie dopuszczalności)

Sprawa ta dotyczyła między innymi ryzyka dożywotniego pozbawienia wolności bez możliwości zwolnienia warunkowego oraz nieodpowiednich warunków przetrzymywania w związku z pandemią Covid-19 w przypadku ekstradycji do Stanów Zjednoczonych sześćdziesięcioletniego mężczyzny cierpiącego na szereg schorzeń, w tym cukrzycę i astmę. Trybunał uznał skargi skarżącego na podstawie art. 3 (zakaz niehumanitarnego lub poniżającego karania lub traktowania) Konwencji za niedopuszczalne, jako oczywiście bezzasadne. W świetle ostatnich wydarzeń, w szczególności powszechnej dostępności szczepień, ewolucji samego wirusa i zniesienia ograniczeń zarówno w Wielkiej Brytanii, jak i Stanach Zjednoczonych, Trybunał nie uznał, że w niniejszej sprawie ustalono jakiegokolwiek ryzyko w tym zakresie, które mogłoby osiągnąć minimalny poziom dotkliwości wymagany przez art. 3 Konwencji.

Rus przeciwko Rumunii (nr 2621/21)

9 maja 2023 (decyzja w sprawie dopuszczalności)

Skarżący zarzucił, że zaraził się wirusem Covid-19 z powodu warunków jego przetrzymywania, które jego zdaniem były wynikiem problemu strukturalnego w rumuńskim systemie więziennictwa.

Trybunał zauważył w szczególności, że skarżący w niniejszej sprawie miał dostęp do środka odwoławczego w celu wniesienia skargi do władz krajowych i że z niego nie skorzystał. W związku z tym Trybunał uznał skargę za niedopuszczalną z powodu niewyczerpania krajowych środków odwoławczych.

Riela przeciwko Włochom

9 listopada 2023 r. (wyrok Komitetu)

Sprawa ta dotyczyła dalszego przetrzymywania skarżącego w więzieniu pomimo jego licznych chorób - w tym ciężkiego zespołu obturacyjnego bezdechu sennego, otyłości, cukrzycy typu 2 i kardiopatii nadciśnieniowej - oraz ryzyka zarażenia się Covid-19, a także opieki medycznej zapewnionej mu podczas zatrzymania. Skarżący zarzucił w szczególności, że nie otrzymywał odpowiedniego leczenia swoich chorób i był narażony na znaczne ryzyko dla swojego życia i zdrowia.

Trybunał uznał skargi skarżącego na podstawie Artykułu 2 (prawo do życia) Konwencji za

niedopuszczalne, jako oczywiście bezzasadne. Stwierdził w tym względzie, że skarżący nie przedstawił wystarczających dowodów na to, że władze krajowe nie ochroniły go przed ryzykiem zarażenia się Covid-19 i że w konsekwencji nie był narażony na poważne ryzyko śmierci. Trybunał uznał jednak, że w tej sprawie doszło do naruszenia art. 3 (zakaz niehumanitarnego lub poniżającego traktowania) Konwencji, stwierdzając, że skarżący nie otrzymał terminowej i odpowiedniej opieki medycznej podczas pobytu w areszcie.

Grgičin przeciwko Chorwacji

12 grudnia 2023 r. (decyzja Komitetu w sprawie dopuszczalności)

Skargi dotyczyły rzekomo nieproporcjonalnego użycia siły podczas aresztowania pierwszego skarżącego, który odmówił noszenia maski ochronnej w transporcie publicznym w ramach środków ochronnych przed COVID-19, oraz traktowania jego syna, drugiego skarżącego, który był świadkiem zdarzenia.

Trybunał uznał skargi skarżących na podstawie Artykułu 3 (zakaz niehumanitarnego lub poniżającego traktowania) Konwencji za niedopuszczalne jako oczywiście bezzasadne. Biorąc pod uwagę w szczególności fakt, że pierwszy skarżący nie dokonał krytycznej oceny własnego zachowania w obliczu zwykłego obowiązku współpracy z uzasadnionymi wymogami funkcjonariusza organów ścigania oraz że nie odniósł żadnych obrażeń, Trybunał był zdania, że jego skarga nie była „uzasadniona” w rozumieniu art. 3 Konwencji, a zatem władze krajowe nie były zobowiązane do przeprowadzenia skutecznego dochodzenia w sprawie jego rzekomego złego traktowania przez policję.

Oczekujące na rozpatrzenie skargi

Maratsis i in. przeciwko Grecji (nr 30335/20) oraz Vasilakis i in. przeciwko Grecji (nr 30379/20)

Wnioski przekazane rządowi greckiemu w dniu 25 lutego 2021 r.

Sprawa ta dotyczy głównie warunków przetrzymywania więźniów będących nosicielami wirusa HIV, a w szczególności podnosi kwestię czy władze podjęły odpowiednie kroki w celu ochrony zdrowia skarżących jako osób żyjących z HIV, w kontekście kryzysu zdrowotnego związanego z Covid-19.

Trybunał powiadomił o skargach rząd grecki i zadał stronom pytania na podstawie art. 3 (zakaz niehumanitarnego lub poniżającego traktowania), art. 5 (prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego) oraz art. 13 (prawo do skutecznego środka odwoławczego) Konwencji.

Vlamis i inni przeciwko Grecji (nr 29655/20) oraz cztery inne skargi (nr 29689/20, 30240/20, 30418/20 i 30574/20)

Wnioski przekazane rządowi greckiemu w dniu 16 kwietnia 2021 r.

Sprawy te dotyczą warunków przetrzymywania skarżących w więzieniu Korydallos (Grecja). Skarżący skarżą się w szczególności na brak środków ochronnych przeciwko rozprzestrzenianiu się wirusa Covid-19.

Trybunał powiadomił Rząd Grecji o skargach i zadał stronom pytania na podstawie Artykułu 3 (zakaz niehumanitarnego lub poniżającego traktowania), Artykułu 5 (prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego) oraz Artykułu 13 (prawo do skutecznego środka odwoławczego) Konwencji.

Krstić przeciwko Serbii (nr 35246/21) i sześć innych skarg

Wnioski przekazane rządowi Serbii w dniu 16 grudnia 2021 r.

Sprawa dotyczy toczącego się postępowania ekstradycyjnego dziewięciu skarżących z Serbii do Stanów Zjednoczonych (Teksas). Skarżący twierdzą między innymi, że w przypadku ekstradycji zostaną poddani niehumanitarnemu lub poniżającemu traktowaniu w wyniku narażenia na surowe warunki przetrzymywania, w szczególności biorąc pod uwagę liczbę osób zakażonych Covid-19 w Teksasie i wśród osadzonych.

Trybunał powiadomił o skargach rząd Serbii i zadał stronom pytania, w szczególności na podstawie art. 3 (zakaz niehumanitarnego lub poniżającego traktowania) Konwencji.

Gözütok przeciwko Turcji (nr 41412/21)

Skarga przekazana rządowi tureckiemu w dniu 20 czerwca 2023 r.

Sprawa dotyczy warunków przetrzymywania skarżącego, a w szczególności obowiązkowej kwarantanny, której rzekomo został poddany w więzieniu, w kontekście kryzysu zdrowotnego związanego z Covid-19.

Trybunał powiadomił rząd turecki o skargach i zadał stronom pytania na podstawie art. 3 (zakaz niehumanitarnego lub poniżającego traktowania) Konwencji.

Prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego

Fenech przeciwko Malcie

(zob. również powyżej, pod „Prawo do życia i zakaz niehumanitarnego lub poniżającego traktowania”)

23 marca 2021 r. (decyzja częściowa w przedmiocie dopuszczalności)

W listopadzie 2019 r. skarżący został zatrzymany i tymczasowo aresztowany w związku z podejrzeniem o udział w zabójstwie. Ze względu na rozprzestrzenianie się wirusa Covid-19 wprowadzono środki krajowe, które doprowadziły do zawieszenia postępowań karnych i które miały obowiązywać do czasu ich uchylecia na podstawie decyzji właściwego organu. Sądy krajowe zachowały swobodę decydowania co do rozpoznawania spraw pilnych lub spraw powiązanych. Postępowania wznowiono trzy miesiące później. Skarżący kilkakrotnie bezskutecznie wnioskował o zwolnienie za poręczeniem majątkowym.

Trybunał uznał za **niedopuszczalne** jako oczywiście nieuzasadnione, zarzuty skarżącego podniesione na podstawie art. 5 (prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego) Konwencji. W szczególności, w odniesieniu do kwestii, czy władze działały z należytą starannością, Trybunał zauważył, że skarżący nie powołał się na żadne uchybienia, opóźnienia czy zaniechania ze strony władz, poza okresem, w którym doszło do zawieszenia postępowania z powodu środków nadzwyczajnych. To tymczasowe zawieszenie było spowodowane wyjątkowymi okolicznościami związanymi z globalną pandemią, które, jak orzekł Trybunał Konstytucyjny, uzasadniały takie zgodne z prawem środki w interesie zdrowia publicznego, jak również zdrowia skarżącego. Wynikało z tego, że nie można było stwierdzić, iż nie dopełniono obowiązku szczególnej staranności.

Zob. również: **Perstner przeciwko Luksemburgowi**, wyrok z dnia 16 lutego 2023 r.

Terhes przeciwko Rumunii

20 maja 2021 r. (decyzja w przedmiocie dopuszczalności)

Skarżący, który został wybrany na członka Parlamentu Europejskiego w 2019 r., w czasie wydarzeń przebywał w Rumunii. Sprawa dotyczyła blokady zarządzanej przez rząd rumuński w okresie od 24 marca do 14 maja 2020 r. w celu zwalczania pandemii Covid-19, która wiązała się z ograniczeniami w zakresie opuszczania miejsca zamieszkania. Skarżący twierdził, że blokada wprowadzona w Rumunii, do której musiał się stosować, stanowiła pozbawienie wolności.

Trybunał uznał skargę za **niedopuszczalną**, stwierdzając, że jest ona niezgodna z postanowieniami Konwencji. W szczególności uznał, że spornego środka nie można utożsamiać z aresztem domowym. Ponadto, poziom ograniczeń swobody poruszania się skarżącego nie był taki, by pozwalał na uznanie ogólnej blokady zarządzanej przez władze za stanowiący pozbawienie wolności. W ocenie Trybunału skarżący nie mógł być zatem uznawany za pozbawionego wolności w rozumieniu art. 5 ust. 1 (prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego) Konwencji. W niniejszej sprawie Trybunał przywiązał również wagę do faktu, że skarżący nie wyjaśnił, jaki konkretnie wpływ na jego sytuację osobistą miał zaskarżony środek. Nie zarzucał, że przebywał w pomieszczeniach zamkniętych przez cały okres trwania stanu wyjątkowego. Bardziej ogólnie, Trybunał zauważył, że skarżący nie przedstawił żadnych konkretnych informacji opisujących jego rzeczywiste doświadczenia związane z ograniczeniami.

Bah przeciwko Holandii

22 czerwca 2021 r. (decyzja w sprawie dopuszczalności)

Sprawa ta dotyczyła niemożności przesłuchania skarżącego, obywatela Gwinei, w postępowaniu odwoławczym w sprawie zatrzymania imigracyjnego osobiście lub w drodze tele- lub wideokonferencji z powodu początkowych problemów z infrastrukturą w związku z pandemią Covid-19.

Trybunał uznał skargę za niedopuszczalną jako oczywiście bezzasadną, stwierdzając, że skarżący był uprawniony do wszczęcia postępowania w rozumieniu art. 5 § 4 (prawo do szybkiej decyzji w sprawie legalności zatrzymania) Konwencji oraz że w okolicznościach niniejszej sprawy postępowanie to spełniało wymogi tego przepisu. Trybunał zauważył w szczególności, że biorąc pod uwagę trudne i nieprzewidziane problemy praktyczne, z którymi państwo musiało się zmierzyć w pierwszych tygodniach pandemii Covid-19, fakt, że skarżący skorzystał z postępowania kontradyktoryjnego, podczas którego był reprezentowany i wysłuchany przez swojego prawnika, który uczestniczył w rozprawie telefonicznie i z którym miał regularny kontakt, znaczenie innych mających zastosowanie praw podstawowych skarżącego oraz ogólny interes zdrowia publicznego, rozpatrzenie środka zabezpieczającego bez zapewnienia jego obecności na rozprawie osobiście lub w drodze wideokonferencji nie było niezgodne z art. 5 § 4.

Khokhlov przeciwko Cyprowi (nr 53114/20)

13 czerwca 2023 r. (wyrok Izby)

Sprawa dotyczyła przetrzymywania skarżącego na Cyprze przez ponad dwa lata w oczekiwaniu na ekstradycję do Rosji w związku ze śledztwem w sprawie oszustwa na dużą skalę. Został on zatrzymany w październiku 2018 r. podczas podróży przez międzynarodowe lotnisko w Larnace na podstawie międzynarodowego nakazu aresztowania i umieszczony w areszcie. Jego ekstradycja została opóźniona, między innymi z powodu pandemii Covid-19. Ostatecznie został poddany ekstradycji w grudniu 2020 roku. Skarżący twierdził, że jego zatrzymanie w oczekiwaniu na ekstradycję było niezgodne z prawem i nieracjonalnie długie.

Trybunał uznał, że w niniejszej sprawie doszło do naruszenia art. 5 § 4 (prawo do szybkiej decyzji w sprawie legalności zatrzymania) oraz art. 5 § 1 (prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego) Konwencji. Stwierdzono w szczególności, że postępowanie odwoławcze w sprawie skarżącego przed Sądem Najwyższym nie zostało przeprowadzone „szybko” w rozumieniu art. 5 § 4 Konwencji.

Zob. również: **B.A. v. Cyprus (no. 24607/20)**, wyrok z dnia 2 lipca 2024 r.

Inne niedawne wyroki i decyzje Trybunału:

Ait Oufella przeciwko Francji i trzy inne skargi

13 czerwca 2024 r. (decyzja Komitetu - skreślenie)

Oczekujące na rozpatrzenie skargi

E.B. przeciwko Serbii i A.A. przeciwko Serbii (nr 50086/20 i 50898/20)

Wniosek przekazany rządowi Serbii w dniu 5 listopada 2021 r.

Skarżący, osoby ubiegające się o azyl, które w odpowiednim czasie były zakwaterowane w ośrodku dla uchodźców w Serbii, zarzucają w szczególności, że ich swoboda przemieszczania się została ograniczona w sposób nieproporcjonalny w kontekście przepisów nadzwyczajnych na początku pandemii Covid-19.

Trybunał powiadomił o skargach rząd Serbii i zadał stronom pytania, w szczególności na podstawie art. 5 (prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego) Konwencji.

Prawo do rzetelnego procesu sądowego

Makovetskyy przeciwko Ukrainie

19 maja 2022 (decyzja Komitetu w sprawie dopuszczalności)

Sprawa dotyczyła postępowania administracyjnego przeciwko skarżącemu za odmowę noszenia maski w supermarkecie, mimo że było to obowiązkowe w ramach środków mających na celu ograniczenie rozprzestrzeniania się choroby Covid-19. Skarżący twierdził, że decyzje sądów były arbitralne, a funkcjonariusz policji nie był „sądem ustanowionym przez prawo”.

Trybunał uznał skargę za niedopuszczalną. W odniesieniu do skarg skarżącego na podstawie art. 6 (prawo do rzetelnego procesu sądowego) Konwencji, Trybunał odrzucił je jako oczywiście bezzasadne. W tym względzie Trybunał stwierdził w szczególności, że sądy krajowe nie uniemożliwiły skarżącemu przedstawienia sprawy i odniosły się do jego argumentów, a grzywna administracyjna nałożona przez funkcjonariusza policji podlegającego nadzorowi sądowemu była zgodna z Konwencją. Trybunał odrzucił również skargę skarżącego na podstawie art. 7 (zakaz karania bez ustawy) Konwencji, stwierdzając, że przepis ten nie miał zastosowania w tej sprawie, ponieważ nie postawiono zarzutów karnych.

Q i R przeciwko Słowenii (nr 19938/20)

8 lutego 2022 r. (wyrok Izby)

Skarżącymi w sprawie byli dziadkowie dwójki dzieci, których matka (córka skarżących) została zamordowana w 2015 r., rzekomo z rąk ojca dzieci. Sprawa dotyczyła podejmowanych przez nich prób objęcia dzieci pieczą zastępczą i utrzymywania z nimi regularnych kontaktów oraz toczących się w związku z tym postępowań sądowych. Pierwsza skarżąca - babcia - skarżyła się w szczególności na długość postępowania w sprawie zezwolenia na opiekę zastępczą, które do tej pory trwało prawie sześć lat i obecnie toczy się w pierwszej instancji po przekazaniu sprawy przez Trybunał Konstytucyjny.

Trybunał orzekł, że doszło do naruszenia Artykułu 6 § 1 (prawo do rzetelnego procesu sądowego) Konwencji w odniesieniu do skargi pierwszej skarżącej dotyczącej długości postępowania w sprawie zezwolenia na pobyt w pieczy zastępczej. Stwierdził, że ogólnie rzecz biorąc, niniejsza sprawa, nawet przy założeniu, że miała pewien stopień złożoności, nie została rozpatrzona w rozsądnym terminie. W szczególności Trybunał zauważył, że poza pewnymi okresami bezczynności, główne przyczyny długości postępowania związane były z przygotowaniem opinii biegłych, przekazaniem sprawy w następstwie skargi konstytucyjnej skarżącego oraz środkami związanymi z pandemią Covid-19. Zdaniem Trybunału ograniczenia wymuszone kryzysem związanym z Covid-19 mogły mieć, co zrozumiałe, negatywny wpływ na rozpatrywanie spraw przed sądami krajowymi. W niniejszej sprawie nie mogło to jednak zwolnić państwa z odpowiedzialności za przewlekłość postępowania. W szczególności sprawa zostałaby rozpatrzona w okresach ograniczeń związanych z Covid-19, gdyby została sklasyfikowana jako pilna. Biorąc pod uwagę ograniczony charakter kontaktów między pierwszą skarżącą a jej wnukami, znaczenie tego, co było stawką dla pierwszej skarżącej (a mianowicie jej pragnienie opieki nad wnukami po śmierci córki) wymagało szczególnej staranności ze strony władz, zwłaszcza biorąc pod uwagę argument pierwszej skarżącej dotyczący wpływu upływu czasu na jej relacje z wnukami.

Zob. również: **Rybár i Veselská przeciwko Słowacji**, decyzja w sprawie dopuszczalności z dnia 31 sierpnia 2023 r.; **Lini S.R.O. przeciwko Słowacji**, decyzja (Komitetu) w sprawie dopuszczalności z dnia 9 listopada 2023 r.; **Šrámková przeciwko Słowacji**, decyzja (Komitetu) w sprawie dopuszczalności z dnia 14 grudnia 2023 r.

Alpii przeciwko Finlandii

28 listopada 2023 r. (decyzja w sprawie dopuszczalności)

Sprawa dotyczyła wykorzystania wideokonferencji podczas jednej z części rozprawy w postępowaniu karnym przeciwko skarżącemu. Jeden z sędziów musiał przejść kwarantannę Covid-19 i dlatego dołączył do rozprawy za pośrednictwem łącza wideo. Skarżący skarżył się na wykorzystanie wideokonferencji w jego sprawie, mimo że żaden przepis krajowego prawa procesowego nie dawał ku temu podstawy prawnej.

Trybunał uznał skargi skarżącego na podstawie Artykułu 6 § 1 (prawo do rzetelnego procesu sądowego) Konwencji za niedopuszczalne. Stwierdził, że w niniejszej sprawie użycie łącza wideo było uzasadnione, a ogólna rzetelność procesu nie została naruszona, ponieważ sędzia mógł w nim należycie uczestniczyć. Trybunał zauważył ponadto, że wykorzystanie łącza wideo służyło uzasadnionemu celowi, a mianowicie ograniczeniu rozprzestrzeniania się Covid-19. Ponadto zauważył, że część rozprawy, w której wykorzystano łącze wideo, dotyczyła bardziej technicznych kwestii prawnych związanych z wyrokiem skazującym, po tym jak wina została już ustalona w pierwszej części rozprawy.

Inne niedawne wyroki i decyzje Trybunału:

[Galatasaray Sportif Sinai ve Ticari Yatırımlar A.Ş. przeciwko Turcji](#)

27 czerwca 2024 (decyzja Komitetu - usunięcie z listy)

Oczekujące na rozpatrzenie skargi

[Avagyan przeciwko Rosji \(nr 36911/20\)](#)⁵

Skarga przekazana rządowi rosyjskiemu w dniu 4 listopada 2020 r.

Zob. poniżej, punkt „Wolność wypowiedzi”.

[Association of orthodox ecclesiastical obedience przeciwko Grecji](#)

Skarga przekazana rządowi greckiemu w dniu 25 lutego 2021 r.

Zobacz poniżej, w sekcji „Wolność wyznania”.

[Piro Planet D.O.O. przeciwko Słowenii \(nr 34568/22\)](#)

Skarga przekazana rządowi Słowenii w dniu 22 maja 2023 r.

Skarżąca spółka, producent i dostawca materiałów pirotechnicznych, skarży się na zakaz sprzedaży materiałów pirotechnicznych, który został wprowadzony, a następnie przedłużony na mocy dekretów rządowych dotyczących zapobiegania COVID-19. Skarżący zarzuca w szczególności, że Trybunał Konstytucyjny arbitralnie odrzucił jego wniosek o kontrolę konstytucyjności i legalności zaskarżonych dekretów oraz niewystarczająco uzasadnił przedmiotową decyzję.

Trybunał powiadomił o skardze Rząd Słowenii i zadał stronom pytania na podstawie Artykułu 6 § 1 (prawo do rzetelnego procesu sądowego) Konwencji oraz Artykułu 1 (ochrona własności) Protokołu nr 1 do Konwencji.

[Kucera przeciwko Austrii \(nr 13810/22\)](#)

Skarga przekazana Rządowi Austrii w dniu 14 czerwca 2023 r.

Skarga dotyczy decyzji Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Wiedniu o przeprowadzeniu rozprawy w sprawie karnej administracyjnej za pośrednictwem wideokonferencji, w oparciu o przepisy proceduralne mające na celu zapobieganie rozprzestrzenianiu się COVID-19.

Trybunał powiadomił o skardze Rząd Austrii i zadał stronom pytania na podstawie art. 6 (prawo do rzetelnego procesu sądowego) Konwencji.

[Nichita przeciwko Rumunii \(nr 38200/22\)](#)

Skarga przekazana rządowi rumuńskiemu w dniu 28 maja 2024 r.

Niniejsza skarga dotyczy rzekomego braku rozpraw publicznych z powodu pandemii Covid-19 oraz rzekomego niewezwania skarżącej na posiedzenie Wysokiego Sądu Kasacyjnego i Sprawiedliwości we wrześniu 2021 r.

Trybunał powiadomił Rząd Rumunii o skardze i zadał stronom pytania na podstawie art. 6 (prawo do rzetelnego procesu sądowego) Konwencji.

⁵ W dniu 16 września 2022 r. Federacja Rosyjska przestała być stroną Europejskiej konwencji praw człowieka („Konwencja”).

Prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego

D.C. przeciwko Włochom (nr 17289/20)

15 października 2020 r. (decyzja – skreślenie skargi)

Skarżący zarzucił, że władze włoskie nie podjęły tymczasowych i pilnych środków w celu zapewnienia utrzymania więzi rodzinnej z jego pięcioletnią córką podczas jego uwięzienia. We wrześniu 2020 r. skarżący poinformował Kancelarię Trybunału, że nie zamierza dłużej podtrzymywać swojej skargi, ponieważ rząd włoski przewidział pierwszą rozprawę w czerwcu 2020 r. w celu podjęcia pilnych środków tymczasowych w interesie dziecka.

W świetle dostępnych informacji oraz wobec braku szczególnych okoliczności wpływających na przestrzeganie praw gwarantowanych przez Konwencję i jej Protokoły, Trybunał uznał, że nie ma już jakiegokolwiek uzasadnienia dla kontynuowania badania skargi i postanowił **skreślić** ją ze swojej listy spraw.

Narbutas przeciwko Litwie

19 grudnia 2023 r.

Sprawa ta dotyczyła różnych środków tymczasowego aresztowania zastosowanych wobec skarżącego w kontekście głośnego dochodzenia karnego dotyczącego jego udziału w nabyciu przez rząd litewski ponad 300 000 testów na COVID-19 od hiszpańskiej firmy farmaceutycznej w marcu 2020 roku. W tym czasie działał on jako pośrednik między Ministerstwem Zdrowia a zainteresowaną spółką, za co otrzymywał 1 euro za każdy zestaw do wykrywania, który został sprzedany w wyniku jego mediacji. Skarżący twierdził w szczególności, że prezydent, minister zdrowia i kilku członków litewskiego parlamentu publicznie komentowali jego winę. Zarzucił również, że organy śledcze ujawniły mediom nadmierną ilość informacji na temat sprawy, w tym jego imię i nazwisko, szkodząc w ten sposób jego reputacji.

Trybunał uznał, że doszło do naruszenia art. 8 (prawo do poszanowania życia prywatnego) Konwencji, stwierdzając, że ogólnie rzecz biorąc, wydane informacje i sposób ich ujawnienia przez organy śledcze nie były uzasadnione potrzebą informowania opinii publicznej i spowodowały poważną szkodę dla reputacji skarżącego. Trybunał zgodził się, że podanie do publicznej wiadomości informacji o procesie przyczyniło się do debaty w interesie publicznym - w tym przypadku dotyczącej zakupu testów na Covid-19. Uznał jednak za istotny fakt, że skarżący nie był w tym czasie politykiem ani nie pełnił funkcji publicznej (był wykładowcą uniwersyteckim, szefem prywatnej firmy i samozatrudnionym konsultantem). Jego wcześniejsza rola publiczna, zdaniem Trybunału, nie czyniła go porównywalnym z politykiem lub urzędnikiem państwowym, a jego rozgłos nie uzasadniał ujawnienia jego tożsamości. Co więcej, ujawnienie jego tożsamości znacznie zwiększyło zainteresowanie mediów sprawą. Nie miał możliwości ochrony swojej tożsamości, gdy był eskortowany do sądu przez funkcjonariuszy policji z rękami pozornie skutymi kajdankami za plecami. Zdjęcia tej eskorty zostały następnie opublikowane, zwracając na niego uwagę opinii publicznej.

Crăciun i inni przeciwko Rumunii

16 maja 2024 r. (wyrok Komitetu)

Pięciu skarżących, którzy przebywali w areszcie, skarżyło się, że władze więzienne odrzuciły ich wnioski o udzielenie urlopu w celu wzięcia udziału w pogrzebach członków ich bliskiej rodziny. W czterech wnioskach rząd rumuński powołał się na kontekst kryzysu zdrowotnego, aby uzasadnić odrzucenie wniosków skarżących.

Trybunał orzekł, że doszło do naruszenia Artykułu 8 § 1 (prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego) Konwencji w odniesieniu do skarżących, stwierdzając, że w okolicznościach sprawy powody podane przez władze krajowe przy odmowie udzielenia skarżącym zgody na udział w pogrzebach ich krewnych nie były wystarczające, aby

wykazać, że przedmiotowa ingerencja była „konieczna w demokratycznym społeczeństwie”. W szczególności Trybunał zauważył, że w dwóch wnioskach kryzys zdrowotny nie został wymieniony wśród powodów podanych przez władze więzienne w celu odrzucenia wniosków skarżących, a w pozostałych dwóch wnioskach rząd odniósł się ogólnie do kryzysu zdrowotnego, nie uzasadniając żadnych konkretnych okoliczności, które stanowiłyby zagrożenie dla zdrowia skarżącego lub osób trzecich. Trybunał zauważył również, że w datach, w których wnioski o urlop zostały odrzucone, w Rumunii zniesiono stan wyjątkowy wywołany pandemią Covid-19.

Pasquinelli i inni przeciwko San Marino

29 sierpnia 2024 r. (wyrok Izby⁶)

Sprawa ta dotyczyła skutków dla 26 skarżących - wszystkich pracowników służby zdrowia - po ich odmowie zaszczepienia się przeciwko Covid-19. Zgodnie z ustawą z 2021 r. dotyczącą szczepień personelu medycznego, zostali oni dotknięci co najmniej jednym środkiem, głównie związanym z ich zatrudnieniem. Obejmowały one zawieszenie bez wynagrodzenia, podjęcie prac społecznych w zamian za dodatek proporcjonalny do przepracowanych godzin lub przeniesienie na wolne stanowiska. Skarżyli się w szczególności na obowiązek poddania się szczepieniom i konsekwencje poniesione w wyniku tej odmowy.

Trybunał orzekł, że w niniejszej sprawie nie doszło do naruszenia art. 8 (prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego) Konwencji, stwierdzając, że ustawodawca San Marino był uzasadniony, przyjmując środki mające na celu ochronę zdrowia ogółu społeczeństwa, w tym samych skarżących, oraz praw i wolności innych osób, oraz że środki te były proporcjonalne do zamierzonych celów i nie przekroczyły szerokiego zakresu uznania („marginesu oceny”) w kwestiach polityki zdrowotnej przyznanego państwu. Zauważył w szczególności, że straty finansowe nie były szczególnie znaczące dla wielu zainteresowanych osób, a tam, gdzie straty były bardzo znaczące, skarżący odmówili wolontariatu i nie uzasadnili tej odmowy. Trybunał zauważył ponadto w tym względzie, że straty poniesione przez skarżących były nieuniknioną konsekwencją „wyjątkowego i nieprzewidywalnego” kontekstu globalnej pandemii, która miała miejsce w odpowiednim czasie w tej sprawie.

Oczekujące na rozpatrzenie skargi

Guhn przeciwko Polsce (nr 45519/20) i Michalski przeciwko Polsce (nr 34180/20)

Skargi przekazane polskiemu rządowi w dniu 17 listopada 2021 r.

Skarżący, więźniowie, skarżą się na wprowadzenie restrykcyjnych środków dotyczących Covid-19 w zakładach karnych, a w szczególności twierdzą, że długotrwały zakaz widzeń rodzinnych w zakładzie karnym narusza ich prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego.

Trybunał powiadomił o skargach Rząd Polski i zadał stronom pytania na podstawie Artykułu 8 (prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego) Konwencji.

Rucki przeciwko Łotwie (nr 37284/23) i pięć innych skarg

Wnioski przekazane Rządowi Łotwy w dniu 4 kwietnia 2024 r.

Skarżący w tej sprawie skarżą się na środki ograniczające wdrożone przez rząd Łotwy w 2021 r. podczas kryzysu zdrowotnego. W tym czasie skarżący zajmowali jedno z następujących stanowisk: urzędnik służby cywilnej, nauczyciel przedszkolny, kierowca

⁶ Niniejszy wyrok stanie się ostateczny w okolicznościach określonych w art. 44 § 2 (wyroki ostateczne) Europejskiej Konwencji Praw Człowieka.

Zestawienie – COVID-19 kryzys zdrowotny

transportu publicznego, pielęgniarka, kierownik ds. bezpieczeństwa i strażnik graniczny. Twierdzą oni w szczególności, że obowiązek uzyskania zaświadczenia o szczepieniu przeciwko Covid-19 naruszył ich nietykalność osobistą, miał wpływ na ich życie zawodowe i był ogólnie nieproporcjonalny.

Trybunał powiadomił Rząd Łotwy o skargach i zadał stronom pytania na podstawie art. 8 (prawo do poszanowania życia prywatnego) Konwencji.

De Haro przeciwko Francji (nr 18293/23) i dwie inne skargi

Wnioski przekazane rządowi francuskiemu w dniu 16 maja 2024 r.

Wnioski te dotyczą wymogu szczepień przeciwko COVID-19 nałożonego na pracowników służby zdrowia i strażaków na mocy ustawy z 2021 r. o zarządzaniu kryzysem zdrowotnym.

Trybunał powiadomił rząd francuski o skargach i zadał stronom pytania na podstawie art. 8 (prawo do poszanowania życia prywatnego) Konwencji, art. 14 (zakaz dyskryminacji) w związku z art. 8 oraz art. 1 (ochrona własności) Protokołu nr 1 do Konwencji. 1 do Konwencji.

Wolność myśli, sumienia i wyznania

Constantin-Lucian Spînu przeciwko Rumunii

11 października 2022 r. (wyrok Izby)

Sprawa dotyczyła odmowy przez władze krajowe, ze względu na środki podjęte podczas pandemii Covid-19, zezwolenia więźniowi, który zidentyfikował się jako członek Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego, na uczestnictwo w nabożeństwach religijnych poza więzieniem Jilava (Bukareszt). Skarżący powołał się na swoją wolność wyznania.

Trybunał orzekł, że w niniejszej sprawie nie doszło do naruszenia Artykułu 9 (wolność wyznania) Konwencji, stwierdzając, że biorąc pod uwagę margines oceny, który należy przyznać władzom krajowym w szczególnych i nowych okolicznościach kryzysu zdrowotnego, prawo skarżącego do manifestowania swojej religii nie zostało naruszone. Stwierdzono w szczególności, że decyzja władz więziennych odmawiająca skarżącemu zezwolenia na uczestnictwo w nabożeństwach religijnych jego kościoła poza więzieniem nie została podjęta bez uwzględnienia jego indywidualnej sytuacji i zmieniających się okoliczności kryzysu zdrowia publicznego.

Wnioski oczekujące na rozpatrzenie

Association of orthodox ecclesiastical obedience przeciwko Grecji (nr 52104/20)

Skarga przekazana rządowi greckiemu w dniu 25 lutego 2021 r.

Sprawa dotyczy zakazu kultu zbiorowego w kontekście Covid-19.

Trybunał powiadomił rząd Grecji o skardze i zadał stronom pytania na podstawie art. 6 (prawo do rzetelnego procesu sądowego) i art. 9 (wolność wyznania) Konwencji.

Mégard przeciwko Francji (nr 32647/22)

Skarga przekazana rządowi francuskiemu w dniu 19 września 2022 r.

Sprawa dotyczy zakazu wszelkich zgromadzeń lub spotkań w placówkach religijnych, z wyjątkiem ceremonii pogrzebowych w granicach 30 osób, w kontekście Covid-19.

Trybunał powiadomił o skardze rząd francuski i zadał stronom pytania na podstawie art. 9 (wolność wyznania) i art. 34 (skargi indywidualne) Konwencji.

Figel przeciwko Słowacji (nr 12131/21)

Skarga przekazana rządowi słowackiemu w dniu 12 grudnia 2022 r.

Sprawa dotyczy w szczególności zakazu publicznych nabożeństw religijnych w kontekście Covid-19.

Trybunał powiadomił rząd Słowacji o skardze i zadał stronom pytania, w szczególności na

podstawie art. 9 (wolność wyznania) Konwencji.

Wolność wypowiedzi, zrzeszania się i zgromadzeń

Communaute genevoise d'action syndicale (CGAS) przeciwko Szwajcarii (nr 21881/20)

27 listopada 2023 r. (wyrok Wielkiej Izby)

Zob. powyżej, w sekcji „Status ofiary i kryteria dopuszczalności”.

Central Unitaria de Traballadores/as przeciwko Hiszpanii

17 października 2024 r. (wyrok Izby7)

Sprawa ta dotyczyła odmowy przez władze lokalne w Galicji zezwolenia związkowi zawodowemu na zorganizowanie konwoju-demonstracji w Vigo z okazji Dnia Majowego z powodu obowiązujących w tym czasie ograniczeń związanych z COVID-19. Przed Trybunałem skarżący związek zawodowy skarżył się na zakaz demonstracji.

Trybunał orzekł, że w niniejszej sprawie nie doszło do naruszenia Artykułu 11 (wolność zgromadzeń) Konwencji, stwierdzając, że władze hiszpańskie zachowały właściwą równowagę między potrzebą ochrony zdrowia publicznego a prawami związku zawodowego. Trybunał zwrócił w szczególności uwagę na trudne okoliczności, w jakich władze musiały podejmować decyzje - na wczesnym etapie pandemii, bez pełnej wiedzy o pochodzeniu i występowaniu choroby oraz przy poważnej presji na system opieki zdrowotnej.

Wnioski oczekujące na rozpatrzenie

Avagyan przeciwko Rosji (nr 36911/20)⁸

Skarga przekazana rządowi rosyjskiemu w dniu 4 listopada 2020 r.

W maju 2020 r. skarżąca zamieściła komentarz online na Instagramie, twierdząc między innymi, że w rosyjskim regionie Krasnodar nie było rzeczywistych przypadków Covid-19. Została następnie skazana za rozpowszechnianie nieprawdziwych informacji w Internecie i grzywnę w wysokości 30 000 rubli rosyjskich (około 390 euro), od której bezskutecznie się odwołała.

Trybunał powiadomił o skardze Rząd Rosji i zadał stronom pytania na podstawie Artykułu 6 § 1 (prawo do rzetelnego procesu sądowego) i Artykułu 10 (wolność wyrażania opinii) Konwencji.

Nemytov przeciwko Rosji (nr 1257/21) i dwie inne skargi

Wnioski przekazane rządowi rosyjskiemu w dniu 22 września 2021 r.

Wnioski te dotyczą zakazu organizowania wydarzeń publicznych w Moskwie wprowadzonego w odpowiedzi na rozprzestrzenianie się wirusa Covid-19.

Trybunał powiadomił rząd rosyjski o skargach i zadał stronom pytania, w szczególności na podstawie art. 10 (wolność wyrażania opinii) i 11 (wolność zgromadzeń i stowarzyszania się) Konwencji.

Jarocki przeciwko Polsce (nr 39750/20)

Skarga przekazana polskiemu rządowi w dniu 17 listopada 2021 r.

Skarżący przedstawił szczegółowe obliczenia ryzyka zakażenia Covid-19 podczas zgromadzenia na świeżym powietrzu liczącego tysiąc osób i zarzucił, że odmowa zezwolenia na demonstrację, którą chciał zorganizować w sierpniu 2020 r., naruszyła jego prawo do wolności zgromadzeń.

Trybunał powiadomił o skardze polski rząd i zadał stronom pytania na podstawie art. 11 (wolność zgromadzeń) Konwencji.

⁷ Wyrok ten stanie się ostateczny w okolicznościach określonych w art. 44 § 2 Konwencji.

⁸ W dniu 16 września 2022 r. Federacja Rosyjska przestała być stroną Konwencji.

Jeremejevs przeciwko Łotwie (nr 44644/21)

Skarga przekazana Rządowi Łotwy w dniu 17 stycznia 2022 r.

Sprawa dotyczy postępowania karnego przeciwko skarżącemu, działaczowi społecznemu i politycznemu, który regularnie publikuje posty w mediach społecznościowych, w odniesieniu do przestępstwa chuligaństwa za opublikowanie na Facebooku filmów zawierających jego wywiady z pracownikami służby zdrowia dotyczące zakażenia Covid-19 oraz rządowych środków kontroli i zapobiegania.

Trybunał powiadomił Rząd Łotwy o skardze i zadał stronom pytania na podstawie art. 10 (wolność wyrażania opinii) Konwencji.

Petrova przeciwko Bułgarii (nr 938/21)

Skarga przekazana rządowi bułgarskiemu w dniu 26 sierpnia 2022 r.

W pierwszych tygodniach pandemii Covid-19 skarżąca oświadczyła publicznie na Facebooku, że wyjdzie, aby zaprotestować przeciwko skutkom finansowym środków nałożonych przez władze w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu się choroby, i wezwała innych, aby do niej dołączyli. Skarży się w szczególności, że policja upomniła ją, aby nie wychodziła protestować, wezwała ją na przesłuchanie dokładnie w czasie, gdy oświadczyła, że wyjdzie protestować, i wszczęła przeciwko niej dochodzenie karne w związku z tym. Twierdzi ona również, że nie miała skutecznego środka odwoławczego w tym zakresie.

Trybunał powiadomił Rząd Bułgarii o skardze i zadał stronom pytania na podstawie Artykułu 10 (wolność wyrażania opinii), Artykułu 11 (wolność zgromadzeń i stowarzyszania się) oraz Artykułu 13 (prawo do skutecznego środka odwoławczego) Konwencji.

Szivárvány Misszió Alapítvány przeciwko Węgrom (nr 32272/21) Jámbor przeciwko Węgrom (nr 50723/21)

Wnioski przekazane rządowi węgierskiemu w dniu 27 listopada 2023 r.

Wnioski dotyczą prawa do demonstracji podczas pandemii Covid-19.

Trybunał powiadomił rząd węgierski o skargach i zadał stronom pytania na podstawie art. 11 (wolność zgromadzeń) Konwencji.

Jelk-Peila przeciwko Szwajcarii (nr 57596/21)

Skarga przekazana rządowi szwajcarskiemu w dniu 17 kwietnia 2024 r.

Skarga dotyczy środków podjętych przez władze szwajcarskie w celu zwalczania wirusa Covid-19. Skarżąca zarzuca w szczególności naruszenie jej prawa do pokojowych zgromadzeń.

Trybunał powiadomił o skardze Rząd Szwajcarii i zadał pytania stronom na podstawie Artykułu 11 (wolność zgromadzeń) Konwencji.

Ochrona własności

Skargi oczekujące na rozpatrzenie

Scheffer przeciwko Słowacji (nr 16627/21) i 47 innych wniosków

Wnioski przekazane rządowi słowackiemu w dniu 24 stycznia 2023 r.

Skarżące spółki, prowadzące różne rodzaje działalności gospodarczej, skarżą się na naruszenie ich praw własności w drodze środka i rozporządzeń przyjętych przez Urząd Zdrowia Publicznego w odpowiedzi na rozprzestrzenianie się wirusa Covid-19.

Trybunał powiadomił Rząd Słowacji o skargach i zadał stronom pytania na podstawie art. 35 (kryteria dopuszczalności) Konwencji oraz art. 1 (ochrona własności) Protokołu nr 1 do Konwencji, w związku z art. 13 (prawo do skutecznego środka odwoławczego) Konwencji.

Pratesi przeciwko Włochom (nr 28342/21) i 14 innych skarg

Wnioski przekazane rządowi włoskiemu w dniu 3 kwietnia 2023 r.

Skargi te dotyczą postępowań eksmisyjnych wszczętych przez skarżących, właścicieli

wynajmowanych lokali. W szczególności egzekucja nakazów posiadania z tytułu zaległości czynszowych wydanych na rzecz skarżących została zawieszona na mocy przepisów nadzwyczajnych uchwalonych w kontekście pandemii Covid-19.

Trybunał powiadomił o skargach rząd włoski i zadał stronom pytania na podstawie art. 35 (kryteria dopuszczalności) i art. 6 § 1 (prawo do rzetelnego procesu sądowego) Konwencji oraz na podstawie art. 1 (ochrona własności) Protokołu nr 1 do Konwencji.

Panta Rhei S.R.O. przeciwko Słowacji (nr 38283/21)

Skarga przekazana rządowi słowackiemu w dniu 15 maja 2023 r.

Skarżąca, spółka prowadząca sieć księgarni wielkopowierzchniowych i kawiarni w tradycyjnym stylu, skarży się na naruszenie jej praw w drodze środka i rozporządzeń przyjętych przez Urząd Zdrowia Publicznego w odpowiedzi na rozprzestrzenianie się wirusa Covid-19.

Trybunał powiadomił o skardze Rząd Słowacji i zadał stronom pytania na podstawie Artykułu 35 (kryteria dopuszczalności) i Artykułu 6 § 1 (prawo do rzetelnego procesu sądowego) Konwencji oraz na podstawie Artykułu 1 (ochrona własności) Protokołu nr 1 do Konwencji, w związku z Artykułami 13 (prawo do skutecznego środka odwoławczego) i 14 (zakaz dyskryminacji) Konwencji.

Lyžiarsky Klub Baba - Pezinok przeciwko Słowacji (nr 34483/21)

Skarga przekazana rządowi słowackiemu w dniu 30 maja 2023 r.

Skarżąca, prywatne stowarzyszenie zarejestrowane na Słowacji wyłącznie w celu sezonowej obsługi wyciągów narciarskich (w przeciwieństwie do wyciągów gondolowych) w kurorcie niedaleko Bratysławy, skarży się na ograniczenia swojej działalności nałożone w drodze rozporządzeń przyjętych przez Urząd Zdrowia Publicznego na okres od 1 stycznia do 18 kwietnia 2021 r. w odpowiedzi na rozprzestrzenianie się wirusa Covid-19.

Trybunał powiadomił o skardze Rząd Słowacji i zadał stronom pytania na podstawie art. 35 (kryteria dopuszczalności) i art. 6 § 1 (prawo do rzetelnego procesu sądowego) Konwencji oraz na podstawie art. 1 (ochrona własności) Protokołu nr 1 do Konwencji, w związku z art. 13 (prawo do skutecznego środka odwoławczego) Konwencji.

Denim Retail S.R.O. przeciwko Słowacji (nr 21846/21)

Skarga przekazana rządowi słowackiemu w dniu 10 lipca 2023 r.

Skarżąca, prywatna spółka prowadząca sklepy odzieżowe, skarży się na naruszenie jej praw w drodze uchwały rządowej i szeregu rozporządzeń przyjętych przez Urząd Zdrowia Publicznego w odpowiedzi na rozprzestrzenianie się wirusa Covid-19.

Trybunał powiadomił o skardze Rząd Słowacji i zadał stronom pytania na podstawie Artykułu 35 (kryteria dopuszczalności) Konwencji oraz Artykułu 1 (ochrona własności) Protokołu nr 1 do Konwencji, rozpatrywanych samodzielnie oraz w związku z Artykułem 13 (prawo do skutecznego środka odwoławczego) Konwencji.

Growth Gym s.r.o. przeciwko Republice Czeskiej (nr 32396/22)

Skarga przekazana rządowi czeskiemu w dniu 27 maja 2024 r.

Skarga dotyczy różnych środków przyjętych przez rząd czeski w odpowiedzi na rozprzestrzenianie się COVID-19 w kontekście stanu wyjątkowego jesienią 2020 r. i wiosną 2021 r.

Trybunał powiadomił rząd czeski o skardze i zadał stronom pytania na podstawie art. 35 (kryteria dopuszczalności) Konwencji, art. 1 (ochrona własności) Protokołu nr 1 do Konwencji, a także art. 13 (prawo do skutecznego środka odwoławczego) i art. 6 (prawo do rzetelnego procesu sądowego) Konwencji.

Prawo do edukacji

Oczekujące na rozpatrzenie skargi

M.K. and M.B. and Others v. Germany (no. 26657/22)

Wnioski przekazane rządowi Niemiec w dniu 20 grudnia 2022 r.

Wnioski te dotyczą ograniczeń związanych z COVID-19 i zakazu prowadzenia lekcji w klasie (zwanym również globalnie zamykaniem szkół) na podstawie art. 28b § 3 niemieckiej ustawy o ochronie przed infekcjami („IfSG”).

Trybunał powiadomił o skargach rząd niemiecki i zadał stronom pytania na podstawie art. 2 (prawo do nauki) Protokołu nr 1 do Konwencji oraz art. 8 (prawo do poszanowania życia prywatnego) Konwencji.

Mullis przeciwko Republice Czeskiej (nr 16273/22)

Skarga przekazana rządowi czeskiemu w dniu 27 maja 2024 r.

Zob. poniżej, w części „Swoboda przemieszczania się”.

Prawo do demokratycznych wyborów

Oczekująca na rozpatrzenie skarga

Yakub przeciwko Bułgarii (nr 33718/21)

Wniosek przekazany rządowi bułgarskiemu w dniu 7 marca 2024 r.

Skarga dotyczy prawa do głosowania osób poddanych kwarantannie w następstwie pozytywnego wyniku testu na COVID-19.

Trybunał powiadomił rząd bułgarski o skardze i zadał stronom pytania na podstawie art. 3 (prawo do wolnych wyborów) Protokołu nr 1 do Konwencji oraz art. 8 (prawo do poszanowania życia prywatnego) Konwencji.

Wolność przemieszczania się

Oczekujące na rozpatrzenie skargi

Pešić i inni przeciwko Serbii (nr 48973/20, 54565/20 i 54676/20)

Wnioski przekazane rządowi Serbii w dniu 5 stycznia 2023 r.

Wnioski te dotyczą ograniczeń związanych z COVID-19 przyjętych przez serbski rząd w kontekście pierwszego lockdownu w 2020 r., po ogłoszeniu stanu wyjątkowego (między 15 marca a 6 maja 2020 r.) i wysłaniu zawiadomienia o derogacji od Konwencji, które wpłynęło do Sekretarza Generalnego Rady Europy, zgodnie z art. 15 (derogacja w czasie stanu wyjątkowego) Konwencji.

Trybunał powiadomił Rząd Serbii o wnioskach i zadał stronom pytania na podstawie art. 2 (swoboda przemieszczania się) Protokołu nr 4 do Konwencji, w związku z art. 13 (prawo do skutecznego środka odwoławczego) i 14 (zakaz dyskryminacji) Konwencji, a także na podstawie art. 15 (derogacja w nagłych przypadkach) Konwencji.

Bado przeciwko Słowacji (nr 23445/21)

Skarga przekazana rządowi słowackiemu w dniu 10 lipca 2023 r.

Skarżący w tej sprawie skarży się na wpływ środków podjętych na Słowacji w październiku 2020 r. w odpowiedzi na rozprzestrzenianie się wirusa Covid-19 na jego swobodę przemieszczania się.

Trybunał powiadomił o skardze Rząd Słowacji i zadał stronom pytania na podstawie art. 35 (kryteria dopuszczalności) Konwencji oraz art. 2 (swoboda przemieszczania się) Protokołu nr 4 do Konwencji, w związku z art. 13 (prawo do skutecznego środka odwoławczego) i 14 (zakaz dyskryminacji) Konwencji.

Mullis przeciwko Republice Czeskiej (nr 16273/22)

Skarga przekazana rządowi czeskiemu w dniu 27 maja 2024 r.

Skarga ta dotyczy głównie wpływu środków podjętych przez władze czeskie w odpowiedzi

na rozprzestrzenianie się wirusa Covid-19 w kontekście stanu wyjątkowego jesienią 2020 r. na prawo skarżących do edukacji i swobodę przemieszczania się.

Trybunał powiadomił o skardze rząd czeski i zadał stronom pytania na podstawie art. 2 (prawo do nauki) Protokołu nr 1 do Konwencji oraz na podstawie art. 2 (swoboda przemieszczania się) Protokołu nr 4 do Konwencji.

Mráz przeciwko Republice Czeskiej (nr 12083/22)

Skarga przekazana rządowi czeskiemu w dniu 27 maja 2024 r.

Skarga dotyczy różnych środków przyjętych przez rząd czeski w odpowiedzi na rozprzestrzenianie się wirusa Covid-19 w kontekście stanu wyjątkowego jesienią 2020 r. i wiosną 2021 r.

Trybunał powiadomił o skardze rząd czeski i zadał stronom pytania na podstawie, w szczególności, art. 35 (kryteria dopuszczalności) Konwencji, art. 2 (swoboda przemieszczania się) Protokołu nr 4 do Konwencji, art. 1 (ochrona własności) Protokołu nr 1 do Konwencji, a także art. 6 (prawo do rzetelnego procesu sądowego) i art. 13 (prawo do skutecznego środka odwoławczego) Konwencji.

Środki tymczasowe⁹ na podstawie Reguły 39 Regulaminu Trybunału

W okresie od marca 2020 r. do grudnia 2023 r. Trybunał rozpatrzył prawie 400 wniosków o zastosowanie środków tymczasowych związanych z kryzysem zdrowotnym związanym z COVID-19, złożonych głównie przez osoby przetrzymywane w więzieniach lub w ośrodkach recepcyjnych lub detencyjnych dla osób ubiegających się o azyl i migrantów, w szczególności przeciwko Grecji, Włochom, Turcji i Francji, ale także przeciwko innym krajom, takim jak Belgia, Bułgaria, Cypr, Niemcy, Malta, Rumunia i Rosja. Wnioski te były bardzo zróżnicowane. Podczas gdy wnioski składane na podstawie art. 39 Regulaminu Trybunału zwykle dotyczą deportacji lub ekstradycji, te otrzymane od połowy marca 2020 r. pochodzą głównie od skarżących, którzy zwracają się do Trybunału o podjęcie środków tymczasowych w celu usunięcia ich z miejsca zatrzymania i/lub wskazania środków mających na celu ochronę ich zdrowia przed ryzykiem zakażenia Covid-19.

W zdecydowanej większości przypadków są to wnioski indywidualne. Wiele z nich zostało odrzuconych. W wielu innych sprawach Trybunał odroczył wydanie decyzji i zażądał informacji od zainteresowanego rządu. W niektórych przypadkach Reguła 39 została zastosowana zgodnie ze zwykłymi kryteriami, w przypadku osób szczególnie wrażliwych (małoletnich bez opieki lub osób z poważnymi schorzeniami, w szczególności kobiet w ciąży).

Trybunał otrzymał również wnioski o zastosowanie środków tymczasowych dotyczących programów szczepień, złożone przez pracowników służby zdrowia, pracowników placówek medycznych i strażaków, którzy zakwestionowali obowiązkowe szczepienia. Wnioski te zostały odrzucone, ponieważ nie wchodziły w zakres zastosowania Reguły 39.11. W wielu innych wnioskach wnioskodawcy zakwestionowali stosowanie zaświadczeń Covid-19, które przewidywały, że tylko osoby posiadające zaświadczenia będą mogły przebywać w miejscach publicznych, a w niektórych przypadkach korzystać z transportu publicznego. Wnioski te zostały również odrzucone, ponieważ nie wchodziły w zakres stosowania zasady 39.

Do Trybunału wpłynęła mniejszość wniosków o zastosowanie środków o charakterze ogólnym (na przykład: wymuszenie całkowitego zamknięcia niektórych miast). Wnioski te zostały odrzucone.

⁹ Są to środki przyjmowane w ramach postępowania przed Trybunałem, zgodnie z Regułą 39 [Regulaminu](#) Trybunału, na wniosek strony lub jakiegokolwiek innej zainteresowanej osoby, lub z urzędu, w interesie stron lub prawidłowego toku postępowania. Zobacz również zestawienie pt. [„Środki tymczasowe”](#).

Dalsza lektura

Zobacz w szczególności:

- [„Zdrowie”](#) – Zestawienie
 - [Powiadomienia na mocy art. 15 \(„Odstępstwa w sytuacjach wyjątkowych”\) Europejskiej Konwencji Praw Człowieka](#) w kontekście pandemii Covid-19
 - [„Rada Europy i Covid-19”](#), specjalna strona poświęcona Covid-19
 - Komisarz Praw Człowieka Rady Europy, Praca tematyczna, [„Covid-19”](#)
 - [Zgromadzenie Parlamentarne Rady Europy i Covid-19 | Ochrona zdrowia demokratycznego w czasach kryzysu zdrowotnego](#), specjalna strona poświęcona Covid-19
-

Kontakt z mediami:

Tel.: +33 (0)3 90 21 42 08